

#27 | December 2012

Hermelinska nätverket

Prinsqvam saliri mori | Hellre döden än fläckas

Årets Geolog en Hermelin

Otto berättar om varför han har fått ett riktigt fint pris

sid 6-7

350 unga adliga medlemmar

Gabriel och Ulf berättar om föreningen RAUK och dess verksamhet

sid 8-9

Hermeliner på Kebnekaise

Hur många Hermeliner kom upp på Sveriges högsta berg?

sid 10-11

Bland grenar, kvistar och blad

Händelser i den Hermelinska släkten

Födda

Den 25 april föddes Sixten Olof Adam. Föräldrar är Olof (Thorsvigrenen, Roberts kvist, Lars blad) och Magdalena.

Den 13 maj föddes Emma Ingrid Elsa. Föräldrar är Paul och Johanna (Österbygrenen).

Den 24 juli föddes Alexia. Föräldrar är Fredrik och Hélène (Gripenbergsgrenen).

Avlidna

Ingeborg Nyberg, född Hermelin (Thorsvi, Adolf, Stellan), gick bort den 21 juli.

Elisabeth Hermelin-Bengtsson (Thorsvi, Robert, Elisabeth) gick bort den 10 oktober.

Giftermål

Den 28 juli gifte sig Gabriel (Thorsvi, Robert, Jan) med Karin, född Rönblom. Ceremonin förrättades på Bergholm av Henrik von Vegesack och förgylldes av nära och kära.

Den 11 augusti gifte sig Regina (Thorsvi, Robert, Jan) och Ulf på Taxinge Slott. Utöver vänner från Sverige, Norge och Australien fanns familj och släkt med, däribland en hel del Hermeliner. Efter ceremonin i den italienska trädgården blev det middag och fest på slottet.

Den 1 september gifte sig Johan (Thorsvi, Adolf, Adolf) med Kerstin, född Danielsson. Ceremonin förrättades av Lennart Karp i Thorsvi kyrka. Efter vigseln följde middag på Thorsvi gård.

Födelsedagar första halvåret 2013

3 januari: Gertrud Gustafsson, Skara, 70 år (Thorsvi, Thorsten)

19 februari: Ann-Christin Nilsson, Göteborg, 60 år (Thorsvi, Adolf, Stellan)

22 februari: Anders Hermelin, Avesta, 60 år (Thorsvi, Thorsten)

11 mars: Johan Friberg, Äsperöd, 50 år (Åsby, David, David)

27 april: Jan Hermelin, Stockholm, 60 år (Gripenbergsgrenen)

3 juni: Karin Hermelin, Staffanstorp, 70 år (Huvudmannagrenen)

30 juni: Olof Hermelin, Stockholm, 50 år (Thorsvi, Adolf, Adolf)

Emma Ingrid Elsa Hermelin.

Ulf och Regina Hermelin. Foto: StudioLivia.

Gabriel och Karin Hermelin.

Johan och Kerstin Hermelin.

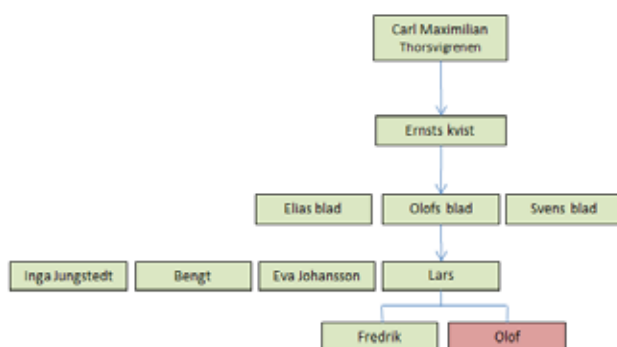
Olof Hermelin ny chef för Östergötlands museum

Olof Hermelin är sedan tio år anställd som biträdande regionmuseichef vid Regionmuseet Kristianstad och arbetar för närvarande som tillförordnad regionmuseichef. Där har han satsat på snapphaneprojekt, verkat för ett svenskt hästmuseum med centrum i Flyinge och belåtet kunnat notera rekordstora publiksiffror för Regionmuseet. Nu tillträder han som ny chef för Östergötlands museum den 1 januari 2013.

– Kulturarvet är en viktig resurs i den regionala utvecklingen. Det känns bra att tillsammans med personal och styrelse få fortsätta det intressanta utvecklingsarbete som påbörjats för att göra Östergötlands museum till ett regionalt museum i absolut toppklass, säger Olof Hermelin till Radio P4 i Östergötland.

– Jag är övertygad om att Olof Hermelin kommer att axla rollen som museichef med stort engagemang och fortsätta leda Östergötlands museum in i spännande verksamheter som kommer alla till del, säger museistyrelets ordförande Anders Senestad (M) i ett pressmeddelande.

Olof tillhör Ernsts kvist och Olofs blad enligt kartan nedan.

Det kom ett mejl...

Maria från Åsbygrenen berättar om sitt liv i Spanien

Hej, jag heter Maria Hermelin, bor i Spanien, Malaga, Mijas Costa, och är dotter till Constance och Olof Hermelin. Mina föräldrar var inte precis jämna, pappa var född 1908 och mamma 1945. Men de älskade varandra mycket, så jag kom till världen den 28 juli 1974. Jag växte upp i Spanien och har bara varit i Sverige några gånger.

Mamma och pappa flyttade först till Kanarieöarna (Fuerteventura) där pappa byggde ett hus till oss vid havet. Det var helt underbart, lugnt och fridfullt. Vi bodde där tills jag var fem år gammal. Men eftersom det inte fanns bra skolor där på den tiden flyttade vi till Malaga (solkusten) där jag sattes i svenska skolan. Men mina föräldrar tyckte inte det var till någon större nytta så jag flyttades till engelska skolan, S:t Anthony College.

På tre år lärde jag mig tre språk! Jag gick ut skolan och började arbeta som konstnär. Att måla tavlor och måla på skinnjackor var inte ett arbete som gav så mycket pengar, men jag älskade att måla. Den talangen kom från mamma. Hela vårt hus är fullt med tavlor som vi har målat. Mamma målade ett porträtt av pappa till hans 70-årsdag, och ett annat, från ett gammalt foto, där han var tre år gammal!

Han liknar mest en söt flicka men det är pappa. Mamma hade talang, pappa med, de var intelligenta båda två. Jag är väldigt stolt över mina föräldrar, de älskade mig.

Pappa blev sjuk, han fick Alzheimer. Jag var bara nio år gammal när det började. Det var svårt, speciellt för mamma. Pappa avled vid 80 års ålder när jag var 14 år. Men mamma var stark, hon

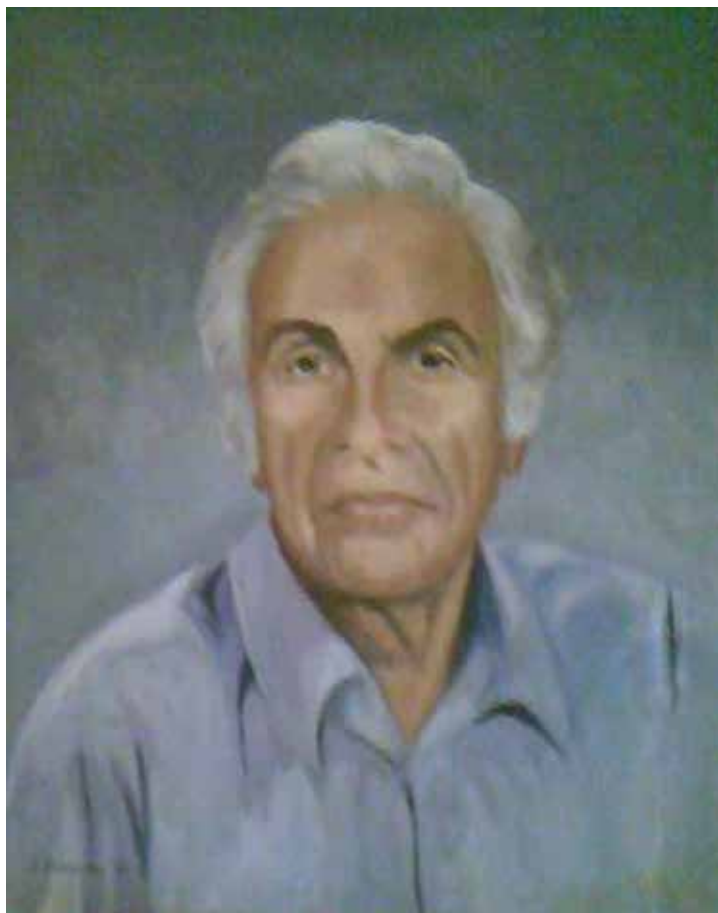
Mamma blev sjuk för ungefär tre år sedan, hon började glömma saker. Vi gjorde datortomografi där det visade sig att hon hade fått en hjärninfarkt för länge sedan. Sedan gick det fort. Hon började förlora vikt. Eftersom vi inte bodde så nära varandra och hon mest ville vara ensam anade jag ingenting. Jag blev chockad när jag såg henne.

Mamma ville aldrig gå till doktorn. Hon var mycket bestämd och ingen kunde säga till henne vad hon borde göra. Men till sist flyttade jag in till henne och tog hand om henne, dag och natt. Medicinerna hjälpte inte. Jag var förtvivlad, jag kunde inte med tanken att förlora min älskade mamma. Jag var gravid i femte månaden och skulle inte kunna överleva utan henne. Hon var mitt allt.

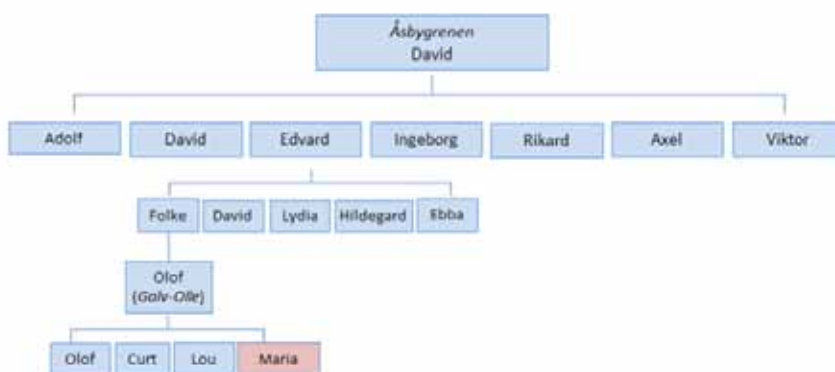
Men det var för sent, hon avled den 16 mars 2012 på sjukhuset. Och jag kunde bara inte bli sjuk i en depression, jag var ju med barn! Så jag stod upp, som

mamma hade gjort, jag var ensamstående och hade ingen släkting kvar. Mina halvsyskon hade jag aldrig någon kontakt med.

Men jag är mina föräldrars dotter, och en Hermelin, så den 12 juni 2012 föddes Elizabeth Hermelin på Costa Del Sols sjukhus. Jag överlevde allt det här tack vare

Porträtt av Marias far Olof, målat av Marias mor Constance.

kämpade med mycket styrka och kärlek. Hon tog hand om allt, var en underbar kvinna och mor. Vi var bästa väninnor. Vi hade väldigt roligt ihop och jag lärde mig mycket av henne.

mamma.

Fotnot: Maria tillhör Åsbygrenen och är dotter till "Golv-Olle" i hans tredje äktenskap med Constance Ekvall.

Carl, David eller Olof?

Ordförande Johan har ordet

Ja, det måste väl vara den stora frågan för nyblivna föräldrar till en liten pojke. Inte alla föräldrar förstås, men de som tillhör slakten Hermelin. Ska vår söta, gulliga och begåvade son döpas till Carl, David eller Olof? Tillhör föräldrarna Åsbygrenen så är svaret givet: det blir David. Allt annat vore en skymf mot den grenens traditioner.

David som är anfader till Åsbygrenen föddes på Gripenberg, gjorde en viss militär karriär och drev senare Åsby gods i Södermanland. Davids andre son, som döptes till David, gjorde en bättre militär karriär än pappan och blev överste. Det var denne David som var med och skapade Stockholms Stadion och var mycket aktiv i arbetet med OS 1912.

Överstens förste son döptes till – just det – David. Han hade inte bara samma namn som pappa och farfar, han gjorde också en liknande men ännu vassare militär karriär och slutade som försvarsområdesbefälhavare för Malmö.

Befälhavaren döpte sin förste son till – håll i hatten nu – David! Denne David avvek dock från mönstret genom att göra en civil karriär. Han flyttade senare till Tyskland, vilket måste ha satt djupa spår för han döpte sin son till – och nu är det riktigt spännande – Sven-David. Där gick gränsen för nytänkande.

De flesta läsare av Nätverket vet att Ur-Olof adlades av kung Karl XII och att Carl fick friherrlig värdighet av kung Adolf Fredrik. Men det behöver ju inte innebära att alla våra söner ska döpas till Olof och Carl. Genom

åren har vi haft tjugovis med Olof och Carl. Det är inte helt lätt för oss i släktföreningens styrelse att skilja dem från varandra. Just nu har vi ett dussin Olof

har som ni kanske vet skapat en genial metod att skilja medlemmarna och alla Carl och Olof från varandra. Systemet går ut på att Ur-Olof benämns A och

hans barn A, B, C, D i den ordning de föddes. Versala bokstäver för pojkar, gemena för flickor. Jag har genealogiska koden AKGEIJAC vilket innebär att jag är åttonde generationen efter Olof och tredje barnet (C) efter min far Nils som var första barnet (A) och så vidare. Distinkt, logiskt och omöjligt att missförstå.

Det borde vara enkelt att översätta den genealogiska koden till streckkoder och ha dem som namnbrickor. Då är det bara att scanna in kavajslaget på bordskavaljeren så får man direkt reda på släktband, ålder, vem han är gift med, namnen på barnen, när ni träffades senast och vad ni pratade om. Ett oundvikligt hjälpmedel vid släktmöten.

Apropå AKGEIJCAA och hans bror AKGEIJCAB så heter de – just det – Olof och Carl. Det är Ulf och Gertrud på Fallsberg, numera Vadstena, som med en outsinlig släktfantasi har döpt sina söner efter släktens bägge grundare. Olof och Carl behöver nästan inga efternamn, alla fattar att de heter Hermelin ändå.

Men traditionen att slå vakt om släktnamn har ändå dragits till dess yttersta gräns inom min egen Blixta-klan. Mina föräldrar Brita och Nils fick fyra barn. Och sedan lyckades min syster Aino och hennes man James med osviktig familjetradition döpa sina barn till – hör och häpna – Brita och Nils.

AKGEIJCAA, a.k.a. Olof Hermelin.

AKGEIJCAB, a.k.a. Carl Hermelin.

och Carl i slakten. Hälften av varje. Men misströsta inte: Släktföreningen

Årets Geolog 2012

Otto Hermelin från Thorsvigen belönas för sin unika lärargärning

Jag – Otto Hermelin – känner mig hedrad av att ha fått utmärkelsen Årets Geolog av Naturvetarnas Geosektion och stolt över att ha blivit tillfrågad om att skriva något om detta för Hermelinska Nätverket. Men först vill jag tacka min familj, min hustru Pia och mina barn, Sebastian, Sara, Sophia och Simon, som genom åren gjort det möjligt för mig att tillbringa all den tid jag gör på kvällsundervisning och resor i geologins tecken.

Jurys motivering

”Otto Hermelin har utsetts till Årets Geolog år 2012. Priset får han för sina insatser som folkbildare för geovetenskapen. Det är Geosektionen inom Naturvetarna som delar ut priset för sextonde gången. Som docent i geologi vid Stockholms universitet har Otto Hermelin inriktat sig på mikropaleontologi med studier av de minsta

fossilerna. Under tjugo år har han forskat på amöbaliknande organismer, så kallade bentiska foraminiferer, i marina områden. Med hjälp av dem kan man spåra klimatförändringar bakåt i tiden.

I dag undervisar Otto Hermelin inom olika grenar av geologin. Hans arbete med att föra ut geologi som ämne till skolor och den stora allmänheten är banbrytande. På ett inspirerande sätt väcker han nyfikenhet om livets och människans utveckling, liksom dramatiken om lavasprutande vulkaner och till synes livlösa öknar. Dinosauriernas herravälde på jorden

och bergarternas mångfald missar han inte att berätta om.

Många studenter har hängt med på Otto Hermelins exkursioner till världens alla hörn för att se, känna och lukta på den historia som geologin vittnar om.”

För mig är denna utmärkelse speciellt glädjande och viktig eftersom den tar fasta på en undervisningsgärning. Vanligtvis delas priser ut till personer som upptäckt eller uppfunnit något, men i detta fall är det faktiskt undervisningen som kommit i fokus.

Otto Hermelin på resande fot.

Vill synliggöra geologin

Efter dryga tjugo år av intensiv forskning där forskningsresor och konferenser förde mig runt världen kom jag i början av 2000-talet att satsa mer på att undervisa och föra ut ämnet geologi till en bredare allmänhet. I dagens skola innehåller den naturvetenskapliga undervisningen ämnen som biologi, kemi, fysik och matematik – men inte ett så fundamentalt ämne som geologi. Därför kändes det som en utmaning att synliggöra geologin och skapa

en förståelse för geologiska processer. Dessutom har universiteten och högskolorna en så kallad tredje uppgift, som innebär att de förutom att bedriva forskning och utbildning ska ”samverka med omgivande samhälle och informera om sin verksamhet”.

Just detta att samverka med omgivande samhälle kändes viktigt och än i dag trivs jag och njuter av att få förmedla min geologiska kunskap till alla intresserade. Att få förmedla vetenskapsmännens syn på hur Jorden kom till, att

få berätta om alla utvecklingsstegen fram till den moderna människan, eller varför fåglarna som flyger därute egentligen är dinosaurier, eller hur encelliga djur utvecklats till dagens däggdjur, eller varför vissa vulkaner är farligare än andra. Det finns så fantastiskt mycket intressant och spännande

inom geologins olika grenar och det är viktigt att skapa förståelse om vår Jord och hur den fungerar.

Lockar alla åldrar

Jag reser runt på skolor och berättar om detta men har också orienteringskurser på kvällstid och på distans. Kurserna attraherar varje år tusentals studenter i olika åldrar – allt från 19-åringen som just lämnat gymnasiet till pensionären som efter ett yrkesverksamt liv vill fördjupa sig i ett gammalt intresse. Just mixen av människor, i olika åldrar

och med olika bakgrund, gör undervisningen intressant och spännande, inte minst när man är på exkursion. För geologi är något som måste upplevas i verkligheten, man kan inte bara läsa sig till kunskapen och titta på bilder utan man måste ut och se, smaka och känna på det.

Studenterna reser jorden runt

Därför tar jag med mina studenter runt om i världen för att visa dem intressanta och spännande geologiska fenomen. Det kan vara Les Eyzies i Frankrike med fantastiska grottmålningar gjorda av några av de första människorna i Europa eller sydvästra USA där öknarnas bildning studeras. På Azorerna vandrar vi i lavatunnlar och studerar hur vulkanutbrott påverkar landskapet och på Gotland får man en ögonblicksbild av hur livet såg ut för 430 miljoner år sedan då Sverige var beläget söder om ekvatorn. På den skotska ön Islay studerar vi hur berggrund och jordmåner påverkar vattnet och i sin tur "livets vatten" – whiskyn. Det är under dessa exkursioner som många studenter får en aha-upplevelse när det de läst om faller på plats och de förstår de stora geologiska sammanhangen. Som lärare är det fantastiskt att vara med om dessa ögonblick och se att undervisningen burit frukt.

Ringar på vattnet

Men det är inte bara studenterna som läser kurserna som får detta till del. Kunskapen sprids som ringar på vattnet – läraren som läser en kurs för sin kompetensutveckling för kunskapen vidare till sina elever och pensionären berättar för barnbarnen – ett fantastiskt sätt att sprida kunskap på. Dessutom har jag förmånen att kunna kombinera yrke med hobby. För detta har jag fått utmärkelsen och jag känner mig mycket stolt och hedrad.

Otto Hermelin

Guldkant till Madeleine

Tack vare generöst bidrag från Släktföreningen kunde mamma Madeleine och jag i år göra en oförglömlig sommarutflykt. Under vintern satt vi ofta och drömde om vad vi skulle kunna göra till sommaren. Genom vänner hade jag hört talas om Sillegårdens pensionat i Västra Ämtevik vid Fryken, så vi bestämde att dit ville vi åka.

I augusti styrde vi kosan mot Värmlands djupa skogar. Vi startade från Sjöstugan på Thorsvi och hade planerat en trevlig reserutt – inget stå-pågasen på motorvägar för oss inte! Vi tog istället små slingrande vägar över Bergslagen: Hallstahammar, Ramnäs, Skinnskatteberg, Kopparberg, Lindesberg och så vidare förbi Karlskoga. Det var forsar, skogar, hisnande vyer och historiska vingslag.

I Kopparberg åt vi lunch på torget, njöt av vackra gamla hus och handlade fina presenter på hemslojden. Det fanns fullt av kaféer längs vägen och vi frossade i kakor och bullar. Vid Karlstad åkte vi vilse och fick se storslagna vyer vi annars hade missat.

Så småningom kom vi fram till vårt mål. Om Sillegården finns massor att berätta, dess historia är fylld av fadersuppror, idogt arbete, envisa och vilsna konstnärssjälar och en stor människokärlek. Från början for man till Sillegården för att dricka brunn, men i början av förra seklet tog Ida Sahlström över.

Ida kom från en välbärgad jord- och skogsägarfamilj. Hennes far var en hårdhänt patriark som höll sina många barn i herrans tukt och förmaning och piskade dem till att arbeta för honom. Men tre av barnen blev trots faderns motstånd framstående konstnärer som målade, skulpterade och vävde. Ett av dem, Ida, tog alltså över Sillegården som förvandlades till en oas för fattiga konstnärsvänner. Där fick de god mat, sköna sängar,

skönhet och inspiration och där vävde Ida och skapade vackra möbler.

Sillegården är fortfarande i familjen Sahlströms ägo och man bevarar ömt och omsorgsfullt det gamla pensionatet precis som det var. Maten serveras i en jugendmatsal med åtta meter i tak, vackra smidesljusstakar, hemvävda trasmattor, gardiner och linnedukar. På glasverandan äter man frukost med utsikt över Fryken och en underbar trädgård. Där finns konstutställningar och försäljning av konsthantverk av hög kvalitet.

Mamma och jag bodde i ett eget litet hus. Rummen är precis likadana som de var för hundra år sedan, otroligt charmiga. Den som vill ha internetuppkoppling, trådlöst, tv och superkomfort gör sig icke besvär men den som vill uppleva skönhet, lugn och ro och en unik och genuin pensionatsmiljö ska skynda dit.

Vi stannade i fyra dagar och varvade utflykter med tedrickande och läsning på glasverandan. Vi åkte bland annat till Klässbols linneväveri som förser Nobelmiddagen med dukar, till Arvika och såg konsthantverk och till Sunne och upplevde dansbandsfestival. En kväll åkte vi till berättarladan i Sunne där Västanå teater gav Misanthropen, en helt fantastisk upplevelse. När vi återvände till Sillegården stod en supé och väntade. Vi åt massor och sov som stockar varje natt.

Väldigt lyckliga och belåtna lämnade vi Sillegården och åkte hemåt på nya kringelkrokiga vägar, rörande överens om att detta var bland det bästa vi gjort på många år, att värmlänningarna är ett trevligt släkte och att deras landskap har otroligt mycket att erbjuda av skönhet och sevärheter. Så, varmt tack kära släktförening som gjorde denna sommarutflykt möjlig! Och ett gott råd: Sillegården är väl värd ett besök!

Ebba Månsdotter Hermelin

Våga vilja RAUK

Gabriel (Thorsvigrenen) och Ulf (Österbygrenen) berättar om Ridderskapets och adelns ungdomsklubb

Tillblivelsen av vad som skulle bli RAUK (Ridderskapets och adelns Ungdomsklubb) skedde efter ett upprop i Riddarhusets tidskrift *Arte* et Marte 1989. Uppmaningen kom från Riddarhusets ledning och föranleddes av en växande mängd förfrågningar från motsvarande ungdomsorganisationer på kontinenten avseende kontaktuppgifter och information riktade till den yngre generationen inom den svenska adeln.

Ett 30-tal förväntansfulla yngre medlemmar av den svenska adeln hörsammade uppropet och kom till Riddarhuset. Bakgrund och syfte förklarades kortfattat av Riddarhussekreteraren och den samlade skaran uppmanades att utan närmare instruktioner eller givna förutsättningar formera sig till en organisation till vilken Riddarhuset med varm hand kunde vidarbefordra alla inbjudningar och förfrågningar från utlandet som landade på deras bord.

Byråkrati har sina fördelar

Formeringen från detta första möte var delvis framgångsrik då den faktiskt överlevde, även om det inte var mycket mer än så. En vacker tanke var att organisationen i all sin ungdomlighet inte skulle hämmas av alltför tunga byråkratiska strukturer såsom definierade verksamhetsområden och för mycket protokollsskrivande. Detta visade sig dock inte helt okomplicerat och därför började en grupp bestående av bland andra Johan Åkerhielm, Fredrik Falkenberg och Ulf Hermelin att i god svensk byråkratisk ordning formulera såväl stadgar som mål för verksamheten. I detta arbete blev namnfrågan viktig. Efter en livaktig diskussion blev det vinnande förslaget Ridderskapets och adelns ungdomsklubb, som förkortas RAUK.

"Våga vilja RAUK"

Ett genomgående problem för RAUK under denna tid var att rekrytera medlemmar i allmänhet och sådana som var beredda att engagera sig i synnerhet. Att vara med i RAUK uppfattades i bästa fall som otidsenligt, eller helt enkelt ganska tontigt. Det fanns alltså ett stort behov av att få RAUK på allas läppar och skapa ett spännande och livskraftigt koncept kring organisationen. Som Ulf Hermelin uttrycker det: "Hur skulle man kunna få Henrik Schyfferts adliga vänner att våga vilja RAUK?"

Första balen blev succé

Förutom att rekrytera medlemmar blev en av de första uppgifterna att etablera en mer förtroelig relation till Riddarhuset och dess direktion som i mångt och mycket var tämligen skeptiska och misstänksamma mot den yngre generationen. Men efter ett antal på guld-

Hur många Hermeliner hittar ni på bilden?

RAUK:s styrelse 2012, Gabriel i mitten på nedre raden.

våg vägda brev till direktionen samt mönstring av styrelsens medlemmar fick RAUK slutligen tillstånd att ordna den första internationella balen på Riddarhuset, vilket var en bragd i sig, då Riddarhusets hyresregler vid denna tid skriftligen exkluderade möjligheter för den yngre generationen att hyra Riddarhuset.

Balen och den kringliggande helgen genomfördes i Stockholm under hösten 1990. Förutom ett åttio-tal anmälda personer anlände även ett antal ungdomar från RAUK:s systerorganisationer i Belgien och Tyskland, vilket kom att bli en stor prövning för styrelsens organisatoriska förmåga. Men trots

medlemmarnas ungdom och Riddarhusdirektionens skepticism blev helgen en framgång och därmed startskottet för de traditionella sommar- och vinterbalerna som än i dag arrangeras av RAUK.

Mer än 350 unga adliga medlemmar

I och med de nyvunna framgångarna från balhelgen och den organisatoriska struktur som mejslades fram under dessa första skälvande ögonblick lades grunden till det RAUK som finns än i dag och som kommit att bli den största organisationen anknuten till Riddarhuset med sina mer än 350 medlemmar i åldrarna 18-35 år.

RAUK i korthet

Syftet med RAUK har alltid varit att på ett avslappnat och trevligt sätt skapa gemenskap och belysa adelns roll i historien och varje år anordnas ett antal aktiviteter och sammankomster för medlemmarna. Förutom sommar- och vinterbalen, där midnatt dansas in under Riddarhusets kristallkronor, anordnas även jaktkurser, slottsvisningar, vinprovningar, opera- och balettföreställningar, danskurser och återkommande afterworks. RAUK arrangerar även talarforum – sammankomster där framstående personer från media, politik och näringsliv via diskussioner och föreläsningar delar med sig av sina kunskaper och lärdomar till organisationens medlemmar.

Genom RAUK får medlemmarna även kontakt med de europeiska adelsförbundens ungdomsklubbar och dörrarna öppnas till storslagna fester och balhelger på privata palats och slott i Monaco, Italien, Frankrike, Spanien, Portugal, Belgien, Tyskland och Finland med flera länder.

I korthet kan sägas att RAUK erbjuder ett oslagbart nätverk med vänner och kontakter i hela Europa, mytomspunna helger fyllda av festligheter och upplevelser, samt en insikt i det arv och den kultur som Riddarhuset strävar efter att bevara.

Släkten Hermelin har sedan RAUK grundades varit mangrant representerade i organisationen och även i dag har vi ett antal aktiva medlemmar från släkten, med en viss överrepresentation från Thorsvigrenen.

Är du 18-35 år och vill vara med? Varmt välkommen i så fall! Medlemskapet är kostnadsfritt och du registrerar dig lätt via mailadressen rauk@riddarhuset.se.

Den första Hermelinvandringen

Fredrik från huvudmannagrenen berättar om resan till Kebnekaises sydtopp

Idén kom spontant under ett styrelsemöte med släktföreningen. Det kändes som ett spännande uppslag med lagom mycket äventyr. Att erövra Sveriges högsta berg tillsammans med slakten. Skulle någon anta utmaningen?

Vid avfärd bestod vårt team av Aino Jonah, Fredrik och Heléne Hermelin, Maria Branzell Hermelin och undertecknad: fem släktingar, uppbackade av Annica Rosenlöw, Eva Granander och Simone Tuft, några erfarna bergsvandrare som antagit utmaningen att följa med på historiens första officiella Hermelinvandring.

Vi samlades i Kiruna den 25 juli. Därifrån reste vi till fjällstationen Nikkaluokta och anlände lagom till en fjällröding eller en välagad tjälknöl på älgkött. Till detta en Norrlands Guld, vad annars.

Vädret var lite märkligt, ömsom molnigt, ömsom solglimtar, 14 grader varmt och mycket bläsigt. Första natten spenderade vi hos samefamiljen Sarri. Stor gästvänlighet, god mat och längtan efter äventyr gjorde att vi somnade tidigt.

Efter en ordentlig frukost påbörjade vi vår vandring mot Kebnekaises fjällstation. Efter lite justerande på ovana axlar satt utrustningen som den skulle. Vi vandrade genom den vackra lövskogen upp till glaciärsjön Laddjujavri, där vi tog rast. Renburgare på LappDånalds samt kanelsnäckor av gigantiska proportioner intogs med kaffe och

stämningen var på topp.

Från Laddjujavri skulle vi åka båt sex kilometer, en skön tur som sparade

både våra ben och tid. Det turkosa vattnet speglade fjälltopparna och solen tittade fram.

Vår vandring fortsatte i lugnt tempo och vi stannade ofta och drack i fjällbäckarna. Stigen slingrade sig upp och ner genom lövskogen och vi passerade tyskar och engelsmän, unga och gamla. Alla var vi på väg uppför eller nedför fjället.

Det började dra ihop sig till en paus och lite ny energi. Med oss i ryggsäckarna hade vi rökt lax, gravlaxsås, pepparrotsvisp, dillkvistar och citronskivor som vi lade på norrländskt knäckebröd. Den mackan satt fint inför de sista två timmarnas vandring.

Fjällstationen håller världsklass och personalen var otroliga på att uppmärksamma våra behov och hjälpa till. En stor öl blev belöningen när vi kom fram. Sedan väntade en fyra rätters middag med hembakat bröd och alla godsaker man kan drömma om, vilket satt bra inför den stora dagen.

Fredagen den 27 juli var det nämligen dags att försöka nå Sveriges högsta topp: mer än 1 100 höjdmeter på fem timmar upp till 2 104 meter över havet!

Vår guide gick igenom säkerhetsrutinerna och vi fick hjälmar, selar, ryggsäckar och karbinsäkringar. Tempot var högt och snart förstod vi att Kebnekaise skulle vara en tuff utmaning. Skulle vi klara det och hur lång tid skulle det ta?

Efter ungefär en och en halv timme kom vi fram till Kittelbäcken. Då hade vi tagit oss över 300 höjdmeter, men det var fortfarande en lång väg kvar. För att inte

hindra den fortsatta vandrigen valde Fredrik, Heléne och Aino att vända tillbaka till fjällstationen.

Efter en kort stund av känslösvall samlade vi oss och fortsatte mot vårt mål. Vi var fortfarande två Hermeliner i gänget, så drömmen var fortfarande vid liv! Efter en dryg timme nådde vi Björlings glaciär där vi åt smörgåsar. Det var mulet och grått, molnen hängde tungt över glaciären. Med sele, hjälm, rep och säkerhetskarbiner såg vi riktigt bergsvana ut.

Vi korsade glaciären i rask takt med rep knutna mellan oss för att inte riskera att falla ner i sprickor i snön. Vi gick och gick och framför oss tornade en väldig bergvägg på 200 höjdmeter upp. Skulle vi verkligen klättra upp för den? Det kändes överkligt, men samtidigt spännande.

Med stabila steg tryckte vi in kängorna i snön och klev upp. Vi föll och rullade runt i snön. Vi skratade och hjälptes åt. Det skulle nog gå. Men snart skulle vi börja klättra på riktigt. Vi kopplade in oss på vajrarna i bergväggen. Bit för bit tog vi oss fram och upp. Det var spännande och vi var verkligen på väg mot toppen.

Med vana steg gick vår guide framför oss och visade hur vi skulle sätta fötterna och säkra våra rep. Det var lite nervöst i början men blev snart en vana att koppla, säkra, gå och lita på utrustningen. Efter fyra och en halv timme nådde vi toppstugan på 2 000 meter. Nu visste vi att vi skulle klara det!

Nu gick vi med lättare steg. Det var disigt och dimmigt och vi såg ungefär 100 meter framför oss. En stor vit pyramid, med knappt urskiljbara konturer. Allt verkade flyta samman i vitt.

Klockan 12.55 stod två glada Hermelinare, Maria och Fredrik, till slut på

toppen tillsammans med Annica, Eva och Simone. På bägge sidor stupade det 400 meter ner och det var en väldigt speciell upplevelse.

Nu skulle vi bara ta oss ner. Vi kunde kasa på byxbaken och det gick med en väldig fart. Vi längtade ner till fjällstationen och när vi kom fram stod Aino, Fredrik och Heléne där med öppna armar och kalla öl. Stämningen var hög efter dagens strapatser. Bastubad och fyrarätters middag stod på schemat och när det var dags att gå och sova var dagen helt fulländad.

Dagen efter spenderade vi i hällregn ute på fjället och såg grottor och grytor samt dånande vattenfall. Att det regnade gjorde inget. Vi njöt av vackra blommor, bär och frisk luft. Hit kan man verkligen komma för att finna balsam för själen.

Den sista dagen vandrade vi tillbaka till Nikkaluokta med raska steg. Det regnade som om himlen var öppen, men trots att vi var genomblöta var det god stämning. Självklart blev det våfflor med hjortronsylt på caféet vid Laddjujavri och nu var det bara en timmes vandring kvar till Nikkaluokta. Där-

ifrån åkte vi buss till Kiruna, de flesta direkt till flygplatsen.

Hermelinvandringen var avklarad för denna gång. Vi skildes åt, släktingar som knutit nya starkare band inom familjen, samt några nyvunna vänner.

Sommaren 2013

Nu blickar vi framåt och vill åka på fler äventyr. Om du läser detta och vill följa med nästa sommar är du välkommen att kontakta Fredrik Hermelin (huvudmannagrenen) för att tipsa om vad du är intresserad av via fredrik@the-search.se.

Från Tyskland till Luleå

Daniel Lange berättar om hur han kom att fastna i Sverige

När jag fick förfrågan om att berätta lite om min studietid så funderade jag först lite på i vilken ände jag skulle börja. Jag landade i att det nog är bäst att berätta från början.

Jag är född och uppvuxen i Tyskland i en liten by som heter Handeloh, men eftersom ingen vet vart det ligger så kan vi säga att jag kommer från Hamburg i stället. Då min mor kommer från Sverige har jag alltid velat lära mig svenska och det kändes lättast att göra på plats.

Sagt och gjort! Efter avslutat gymnasium bestämde jag mig för att flytta till Sverige, närmare bestämt Värnamo i Småland. Med endast några få ord svenska i bagaget men fast besluten att inte prata engelska med någon så blev det ganska tufft i början, men det löste sig rätt fort. Tanken var egentligen att bara stanna i ett år, lära mig prata hyfsad svenska och sedan flytta tillbaka hem igen för att börja plugga på universitet. Men så blev det inte. Jag trivdes så bra att jag ville stanna kvar. Så jag började söka mig in på olika universitet runt om i Sverige, och kom in på utbildningen till civilingenjör inom industriell ekonomi vid Luleå tekniska universitet.

2008: Luleå tekniska universitet

Då visste jag inte mycket om Luleå, eller för den delen Norrland, förutom att

det låg väldigt långt norrut. Det kändes ändå spännande och möjligheten till att åka skidor stora delar av året avgjorde beslutet. Hösten 2008 flyttade jag alltså till Luleå.

De första veckorna utgjordes av nolleperioden, något som jag i och med min bakgrund aldrig hade hört talats om. Dessa veckor var dock otroligt roliga

Daniel Lange.

och medförde att jag snabbt fick kontakt med mina klasskompisar, vänner som håller än i dag. Universitetslivet var helt underbart; föreläsningar och lektioner blandades med studentlivets alla friheter.

I mitt fall blev det även hel del skidåkning i de norrländska fjällen. Universitetets skidsektion anordnar varje år ett flertal resor, och då vi inte riktigt hade koll på alla skidorter i närheten så be-

stämde några vänner och jag helt enkelt att åka på alla resor som erbjöds. Första läsåret blev det hela 28 åkdagar i fjällen, vilket var helt underbart.

Att plugga på universitet

Att börja plugga på universitetsnivå var självklart en omställning från gymnasietiden och även om man hade betyd-

lig större frihet än tidigare var utbildningen väldigt tidskrävande. Jag känner mig dock väldigt nöjd med mitt utbildningsval. Industriell ekonomi är en väldigt bred utbildning som innehåller en bra blandning av olika teknik-, ekonomi- och managementgrenar, vilket passade mig perfekt.

Stödet från Hermelinska släktföreningen i form av stipendier har för övrigt varit mycket uppskattat och har gett mig möjligheten att fokusera på min utbildning. Tack för det!

2010: Utbytesstudier i Berlin

Två år senare var det då dags för utbytesstudier. Jag stortrivdes i Luleå, men kände ändå att det hade varit roligt att veta hur det är att studera i Tyskland. Så valet föll på Berlin, där jag dessutom hade några gamla gymnasiekompisar på plats som det skulle vara kul att träffa igen.

Tiden i Berlin var också otroligt rolig. Eftersom jag hade bott i mindre orter under ett par år kändes Berlin som en

metropol. Många kulturella möjligheter, förmodligen Europas bästa nattliv, open-air-söndagskaraoke framför tusentals människor med mera med mera.

2011: Tillbaka till Luleå

Halvåret gick dock fort, och i mars blev det byte från tysk vår till svensk vinter igen. En omställning igen, ja, men en bra sådan. Det fanns snö kvar ända fram till slutet av maj, vilket medförde bland annat en storslagen resa till universitetets egna skidstuga i Riksgränsen, där vi även besökte Björkliden och norska Narvik. Helt underbart.

Dessutom hade några kompisar lyckats kvala in sig på Yukigassen EM i snöbollskrig som skulle utspela sig i Kemijärvi i norra Finland. Yukigassen kommer ursprungligen från Japan, och sporten hade lyckats etablera sig främst i norra Sverige, Finland och Norge under tiden jag pluggade i Luleå. Då det fanns en plats kvar i laget bestämde jag mig direkt för att hänga med för att representera Sverige vid 2010 års Yukigassen EM där vi lyckades ta oss fram till kvartsfinal.

Extrajobb som webbutvecklare

Vid sidan om studierna så gick det dessutom åt en hel del tid åt mitt jobb

som webbutvecklare. Ända sedan en praktikperiod på gymnasiet har jag jobbat för olika webbyråer i Hamburg, och detta fortsatte jag med även under min studietid. Ett väldigt roligt extrajobb,

Daniel Lange på Yukigassen EM i snöbollskrig i norra Finland.

som dessutom gav mig mycket stor frihet när det gällde jobbtider. Jag kunde i stort sett jobba när jag ville, och för den delen även hur mycket jag ville. Perfekt för en student alltså.

2012: Klarna

Den största händelsen i år har nog varit sommaren i Stockholm. Efter ett besök

på universitetets arbetsmarknadsmässa LARV blev jag erbjuden möjligheten att genomföra ett Summer Internship på Klarna, något som jag gladeligen tackade ja till. Sommaren blev därmed

full av spännande projekt och möten med nya människor, och slutade med att jag erbjöds en visstidsanställning vid sidan om studierna, samt möjligheten att skriva mitt examensarbete där senare på hösten.

Nutid

För att till slut komma till nutid så är min studietid så gott som över. Medan jag skriver denna artikel pågår min sista "vanliga" vecka här på universitetet, därefter börjar mitt examensarbete på Klarna och det väntas flytt tillbaka till Stockholm igen. Men innan dess så är det dags för avslutningsfest, eller "Av4ningen" som det kallas på LTU. Det kan tyckas lite egendomligt att ha avslutningsfest innan man har avslutat sitt examensarbete, men i och med universitetets geografiska läge så väljer många studenter att skriva sitt examensarbete på annan ort, och Av4ningen brukar bli en uppskattad möjlighet att ses en sista gång.

Nu börjar alltså en mycket spännande tid. Vad händer om ett halvår? Vad händer om ett år? Ingen kan säga säkert, men det är kanske hela charmen med livet också, att inte kunna förutse och planera varenda detalj i livet.

Tack och hej, jag hoppas vi ses!

Döda vildsvin är bra vildsvin

Magnus från Thorsvigrenen intervjuas av sin kusin Johan

Magnus bor på Wallsnäs, en vacker herrgård som ligger vid sjön Bjärsen strax söder om Linköping. Wallsnäs har funnit inom släkten sedan 1893 då Ernst Hermelin arrenderade gården av sin mormor Ulla Mörner. Magnus farföräldrar Robert och Gunni drev och ägde Wallsnäs från 1907. En riktig släktgård alltså.

Magnus närmaste är dottern Märta med make Viktor Dahl, barnbarnet Hedvig samt dottern Kristina, alla boende i Stockholm.

”Ska du inte välja en yngre och intressantare släkting än mig?” säger Magnus innan vi börjar intervjun.

Vilken släkting skulle du vilja ta med dig till en öde ö?

Det var en svår fråga, men jag väljer min brorson Carl. Han är pigg och glad, inget är omöjligt för honom. Han ser allt positivt.

Vad är det första du kollar när du tar in på ett hotell?

Att det är rent och snyggt.

Du ska skriva en kontaktannonser. Hur beskriver du dig själv med fem ord?

Glad, positiv, omtänksam, intresserad av friluftsliv och tankspridd.

Om du skulle tvingas välja ett nytt yrke, vilket skulle det vara?

Kock, jag tycker om att laga mat. Och jag tycker om mat. Jag blommade inte ut som matlagare varken under min uppväxt på Brännestad eller under mitt äktenskap. Nu är det inte heller så inspirerande att laga mat och äta ensam. Men jag gillar känslan i matlagningen. Jag skulle vilja vara tuffare, våga nya grejer. Jag får inte ihop krångliga måltider, det är svårt att tajma de olika rätt-

terna. Jag har helt enkelt för lite träning.

Vilken har varit din djupaste kris? Skilsmässan!

Vad gör dig ursinnig?

Anklagelser, orättfärdiga påståenden och lögn. Det värsta är att jag inte kan hålla tyst. Jag borde bara vända och gå iväg. Lite har jag förbättrat mig i den riktningen.

Magnus på Wallsnäs.

Vilken är din största extravagans?

Det är att jag kan resa vart jag vill. Jag gillar USA. Ta bara Las Vegas, finns det en sjukare plats? Men jag åker gärna dit igen. Sedan finns ju alla naturupplevelser runt om hela USA. Jag måste dit igen och se fler tokigheter.

I vilka situationer ljuger du?

När jag måste. Fast jag vet inte om jag håller på med det längre. Nej, det gör jag faktiskt inte. Jag är för ärlig och säger rent ut vad jag tycker och tänker.

Vad hos dig själv tycker du minst om?

Jag är blyg och det är ganska svårt att bemästra. Nu på äldre dagar bryr jag mig inte så mycket om det, men det finns i bakhuvudet.

När var du riktigt lycklig senast och varför?

Det var häromdagen när jag fällde en kronhjort. Nej förresten, de är så vackra djur. Jag är lycklig när jag faller ett

vildsvin. Vi har alldeles för många vildsvin som förstör odlingar och trädgårdar. Problemet är att man jagar dem effektivast på kvällen eller natten när man kan vara trött. Ett dött vildsvin är ett bra vildsvin!

Vilket TV-program skäms du lite för att du kollar på?

Bonde söker fru. Riktigt dåligt men jag har svårt att låta bli, säger Magnus med ett hjärtligt skratt.

När tycker du att folk är riktigt pinsamma?

När de ikläder sig en roll som de inte klarar. När de glömmer bort vilka de är, när de försöker inta en annan roll än deras naturliga.

Vilken är din favoritpryl?

Bilen är ju nödvändig men korkskruven är min favorit.

Tänk vad mycket gott man kan få ut av den.

När grät du senast?

Det var när min granne blev svårt sjuk och senare avled. Han var en riktig uppfinnarjocke, vi umgicks mycket och stod varandra nära.

Vilken är din främsta levnadsregel?

Jag har tyvärr ingen, men jag borde ha en regel som får mig att äta lite mindre.

Vad gjorde du i helgen?

Jag var på jakt hos goda vänner på Broxvik. På fredagskvällen innan jakten satt vi uppe och sent på natten konstaterade vi att ingen hade pratat om sjukdomar. Ett friskhetstecken!

Vi avslutar med att konstatera att vi var på Koh Chang samtidigt förra året och kunde ha sprungit på varandra på där. Tack Magnus för en trivsamt pratstund och för att du öppnade upp dig så härligt!

Föreningens ekonomi

Skattmästare Olof Hermelin redogör för fondernas utveckling och utdelade stipendier

Siffror i tusental kronor (tkr)	Jan-okt 2012	2011	2010	2009	2008
Släktföreningen	5 485	5 148	5 672	5 347	4 268
Victor Hermelins minne	7 625	7 355	7 742	7 468	6 101
Ebba Sophia Ribbings minnesfond	1 775	1 764	1 822	1 699	1 353
Lena Robertsdotters fond	2 582	2 438	2 743	2 374	1 740
Totalt	17 468	16 705	17 979	16 888	13 722
Värdeförändring för perioden	5%	-7%	6%	23%	-20%

Fonderna

Förmögenhetsutvecklingen i fonderna under perioden jan-okt 2012 visar på en ökning efter avdrag för kostnader och skatter med 5 procent, som framgår nedan. Justerat för dessa kostnader och skatter var ökningen närmare 8 procent. Hittills i år har börserna repat sig, men oroshärdarna finns ju som bekant kvar och sannolikt lär vi få se nya svängningar framöver. Den sedan tidigare något defensiva hållningen beträffande placementsstrategi av aktier och räntebärande papper gäller därför alltså.

Stipendier

Antalet ansökningar uppgick denna termin till sju personer, som alla har tilldelats 9 000 kronor vardera, totalt 63 000 kronor. De är följande:

Anna Hermelin-Fjordmark, dotter till Tomas och Maria Hermelin-Fjordmark (Österbyggen), Stockholms universitet

Charlotte Nilsson, dotter till Cecilia och Göran Nilsson, (Thorsvi, Ernst, Olof), Lunds universitet

Daniel Lange, son till Christina och Dirk Lange (Åsby, David, David), Luleå tekniska universitet

Ebba Welin-Berger, dotter till Charlotte och Guy Welin-Berger (Gripenberg), Umeå universitet

Erik Palmcrantz, son till Niklas och Isabella (Gripenberg), Räddningsskolan Sandö

Florian Lange, son till Christina och Dirk Lange (Åsby, David, David), Elmshorn (Tyskland)

Johanna Wadstein, dotter till Ebba och Magnus Wadstein (Thorsvi, Robert, Karl), Lunds universitet

Sebastian, son till Otto och Eva (Thorsvi, Robert, Jan), KTH

Vill du söka stipendium?

Är du 18-28 år och bedriver akademiska studier kan du få stipendier från oss i upp till fem år. Med nuvarande nivå ger det ett tillskott till studiekassan på upp till 90 000 kronor.

Ansökan skickas till styrelsens ordförande senast 1 mars för vårterminen och 1 oktober för höstterminen. Bifoga studieintyg från skolan, bank- eller postgiro samt e-postadress.

Student? Släktföreningen kan hjälpa dig nå högre!

Om Hermelinska Nätverket

Hermelinska Nätverket ges ut av Hermelinska släktföreningen. Tidningen kommer ut två gånger per år och skickas till alla aktiva medlemmar i Sverige och utomlands.

Redaktör

Jenny Hermelin
jenny@hermelin.com,
070-380 15 55

Tryck

Centraltryckeriet, Linköping

Omslagsbilder

Fjällvärlden kring Kebnekaise, för-
evigad av Fredrik I:son

Släktföreningens styrelse

Johan Hermelin, ordförande
johan@hermelin.com,
070-699 14 10

Fredrik I:son Hermelin, vice
ordförande, fredrik@hermelin.st,
070-471 46 65

Olof Hermelin, skattmästare
olof.hermelin@comhem.se,
08-30 06 15

Hanna Jessing, sekreterare
hanna@jessing.nu,
08-755 05 33

Fredrik Hermelin, klubbmästare
fredrik@outdoortravel.se,
0708-56 18 38

Jenny Hermelin, redaktör
jenny@hermelin.com,
070-380 15 55

Jan Hermelin, ledamot
jan@hermelin.com,
08-644 36 38

Kontakt- och kontouppgifter

Adress: Nytorpsvägen 30,
191 35 Sollentuna
Plusgiro: 151816-6
Bankgiro: 5273-3789
Organisationsnummer:
802001-4265

#27 | December 2012

Hermelinska nätverket

Prinsqvam saliri mori | Hellre döden än fläckas

Årets Geolog en Hermelin

Otto berättar om varför han har fått ett riktigt fint pris

sid 6-7

350 unga adliga medlemmar

Gabriel och Ulf berättar om föreningen RAUK och dess verksamhet

sid 8-9

Hermeliner på Kebnekaise

Hur många Hermeliner kom upp på Sveriges högsta berg?

sid 10-11